וּמַקְצָתוֹ חָלוּץ – שאף שתי יבמות הבאות מבית אחד אחת מתייבמת ואחת חולצת, ולא כן הוא אלא מן הדין אחת מתייבמת או חולצת והשניה ניתרת לשוק בלא חליצה.

מקשה הגמרא: **ומה בכך שיֹאמְרוּ** שהשניה צריכה חליצה, הלא אין שום איסור בחליצה שאינה נצרכת מן הדין. מתרצת הגמרא: **אִי דְּמַיְיבֵּם** אחת **וְהָדַר** [–ואחר כך] **חָלִיץ** לשניה **הָכִי נַמֵּי** שאין שום איסור בדבר, **אֶלָּא** שאסרו חכמים לייבם את האחת ולחלוץ לשניה משום **גְּזֵירָה, דִּילְמָא חָלִיץ בְּרִישָׁא** לאחת מהן **וְהָדַר מְיַיבֵּם לְשניה**, **וּבאופן זה קָם לֵיהּ** המייבם **בְּאִיסּוּר** תורה של **'אֲשֶׁר לֹא יִבְנֶה'** (דברים כה ט), **וְרַחֲמָנָא אָמַר** – שכוונת הכתוב היא, **כֵּיוָן שֶׁחלץ וּלְאַ בָּנָה** את בית אחיו, **שׁוּב לֹא יִבְנֶה** בית זה, ולא ייבם את החלוצה ואת צרתה.

שנינו במשנתנו: שלשה אחים שמת אחד מהם ועשה השני מאמר באשתו ואחר כך מת, בעלת המאמר ואשת השני אסורות לשלישי ביבום. **וְאָמַר רָבָא**, אם **נָתַן** השני **גֵּט** לבעלת המאמר **לְהַפקיע** את **מַאֲמָרוֹ** ואחר כך מת, **הוּתְּרָה צָרָתָהּ** להתייבם לשלישי. שכן מצינו שני אופני גט ביבמה, שלאחר שעשה בה מאמר וקנאה מדרבנן, בידו לתת לה גט למאמרו ולהפקיע בכך את קידושי המאמר, ועדיין היא נשארת בזיקתה כלפיו. וכמו כן מדרבנן ביד היבם לתת לה גט גם לזיקתה, ולהפקיע בכך את עצם הזיקה, כמבואר במשנה להלן (נ:). ואף שמן התורה אין בגט זה כלום, שכן רק חליצה מפקיעה את הזיקה, גזרו חכמים שיועיל גט זה לאוסרה עליו ועל שאר האחים, כדי שלא יבואו להתיר יבום גם לאחר חליצה. ובאופן שנתן בעל המאמר גט למאמרו ומת, מותר האח השלישי בצרתה, שכן התבאר לעיל שטעם האיסור הוא משום גזירה, שלא יאמרו ששתי יבמות הבאות מבית אחד שתיהן מתייבמות. אך לאחר שנתן גט לבעלת המאמר שוב אין מקום לגזירה זו, שכן לאחר שגירשה כבר אינה נראית כאשתו, ולא יבואו לטעות ולדמותן לשתי יבמות הבאות מבית אחד. **אֲבָל חַיָּה** [בעלת המאמר] עצמה **אֲסוּרָה** להתייבם לאח השלישי אפילו לאחר שקיבלה גט למאמרה, משום **דְּמַחְלְפָה בְּבַעֲלַת גֵּט** לזיקתה, שכן אם נתירה ביבום יבואו להתיר גם יבמה שקיבלה גט לזיקתה, והרי אסרוה חכמים ביבום לכל האחים כמבואר לעיל.

הגמרא מביאה לשון אחרת בשיטת רבא: **אִיכָּא דְּאָמְרִי, אָמַר רָבָא, אִם נָתַן הַיבם גֵּט לְמַאֲמָרוֹ, הוּתְּרָה אֲפִילּוּ חַיָּה** [בעלת המאמר] עצמה להתייבם לאח השלישי, **מַאי טַעֲמָא, מַאי דַּעֲבַד בָּהּ שַׁקְלֵיהּ** – על ידי הגט הוא מבטל את המאמר שעשה בה, והרי היא כמי שלא נעשה בה מאמר מעולם.

משנה

שְׁנֵי אַחִין שהיו נְשׂוּאִין לִשְׁתֵּי אֲחָיוֹת, וּמֵת אֶחָד מֵהֶן בלא בנים, וְאַחַר כָּךְ מֵתָה אִשְׁתּוֹ שֶׁל שֵׁנִי, הֲרֵי יבמתו זוֹ אֲסוּרָה עָלָיו עוֹלָמִית, אפילו שלאחר מיתת אשתו כבר פקע ממנה איסור אחות אשתו, **הוֹאִיל וְנֶאֱסְרָה עָלָיו ביבום שָׁעָה אַחַת** – בשעה שמת אחיו ונפלה לפניו ליבום. וכל יבמה שאין אני קורא בה בשעת נפילה 'יבמה יבוא עליה', הרי היא כאשת אח שיש לה בנים ואסורה לעולם.

גמרא

שנינו במשנתנו: הרי זו אסורה עליו עולמית, הואיל ונאסרה עליו שעה אחת. מקשה הגמרא: הלא כבר שנינו במשנה לעיל (ל.), שלשה אחים ששנים מהם נשואים לשתי אחיות, ומת אחד מהנשואים לאחיות ונתייבמה אשתו לאח השלישי, ולאחר מכן מתה אשת השני, ולאחר מכן מת השלישי, נאסרת אשת השלישי ביבום לשני. ואף שבשעת מיתת השלישי כבר מתה אשת השני ואין זו אסורה עליו משום אחות אשתו, מכל מקום מאחר שבשעה שנפלה לפניו מהראשון היתה אסורה עליו ביבום משום אחות אשה, הרי היא נאסרת עליו לעולם. ואם כן למה הוצרכה משנתנו להשמיענו שוב דין זה, הלא **פְּשִׁיטָא** הוא, שהרי **הַשְׁתָּא, וּמָה הָתָם דְּלֹא מִיַּדְּחָיָא מֵהַאי בִּיתָא לְגַמְּרֵי אָמְרַת לֹא** – מה שם במשנה לעיל שלא נדחתה היבמה לגמרי מבית זה אלא נזקקה ליבום האח השלישי, הינך אומר שהיא אסורה להתייבם לשני לעולם מאחר שנאסרה עליו בנפילה הראשונה, אם כן **הָכָא** במשנתנו **דְּקָא מַיְדַּחְיָא** [–נדחית] **מֵהַאי בִּיתָא לְגַמְּרֵי**, ופקעה זיקתה לגמרי בשעת נפילה, שהרי לא היה אח אחר מלבד יבם זה שהיה נשוי לאחותה, **לֹא כָּל שֶׁכֵּן** שלא תחזור להזדקק ליבם.

מתרצת הגמרא: **הַתָּנָא** שסידר את המשניות, **הָא תָּנָא בְּרִישָׁא** – את משנתנו שנה בתחילה, **וְהַדָּר חָזְיָא לְאֵיפוּרָא** – ואחר כך נמלך בו ואסר גם באופן של שלשה אחים, ועל כן הוסיף לשנות את המשנה לעיל. **וְאֵידֵי דַּחֲבִיבָה לֵיהּ אַקְדְּמָהּ** – ומכיון שאותה משנה היתה חביבה עליו משום החידוש שנתחדש בה, לכן הקדים לשנותה לפני משנתנו. **וְאולם מִשְּׁנָה לֹא זָזָה מְמָקוֹמָהּ** – מאחר שכבר שנה התנא את דין משנתנו שוב לא השמיטה, ואף שלאחר ששנה את המשנה הקודמת שוב אין שום תוספת חידוש במשנתנו.

הברייתא שלפנינו דנה משום מה חייב היבם שבא על יבמתו שהיא אחות אשתו: **תָּנוּ רַבָּנָן**, אם **בָּא** היבם **עָלֶיהָ** בחיי אשתו, **חַיָּיב עָלֶיהָ** גם **מִשּׁוּם** איסור **אֶשֶׁת אָח וְגם מִשּׁוּם** איסור **אֲחוֹת אִשָּׁה**, שכן מאחר שהיא נפטרת מיבום הרי היא כאשת אח שלא במקום מצוה. **דִּבְרֵי רַבִּי יוֹסֵי. רַבִּי שִׁמְעוֹן אוֹמֵר, אֵינוֹ חַיָּיב אֶלָּא מִשּׁוּם** איסור **אֶשֶׁת אָח בִּלְבַד**. ובסמוך יבואר טעמו.

מקשה הגמרא: **וְהָא תַּנְיָא, רַבִּי שִׁמְעוֹן אוֹמֵר**, אם בא היבם על יבמתו שהיא אחות אשתו **אֵינוֹ חַיָּיב** עליה **אֶלָּא מִשּׁוּם אֲחוֹת אִשָּׁה בִּלְבָד**, ולא כדבריו בברייתא הקודמת שחייב עליה משום אשת אח בלבד. מתרצת הגמרא: **לֹא קַשְׁיָא, כָּאן** בברייתא השניה מדובר באופן **שֶׁתחילה נָשָׂא** האח החַי [–היבם] את אשתו, **וְרַק אַחַר כָּךְ נָשָׂא** האח המֵת את אחותה, ונמצא שאיסור אחות אשה חל על יבמה זו לפני שחל עליה איסור אשת אחיו, והלכה בידינו שאין איסור חל על איסור, ועל כן לאחר שחל עליה איסור אחות אשה שוב לא חל עליה איסור אשת אח. **ואילו כָּאן** בברייתא הראשונה מדובר באופן **שֶׁתחילה נָשָׂא** האח המֵת את אשתו **וְרַק אַחַר כָּךְ נָשָׂא** האח החַי את אשתו, ונמצא שאיסור אשת אח קדם לאיסור אחות אשה, ועל כן חייב עליה רק משום אשת אח.

מקשה הגמרא: **וְלִדְעַת רַבִּי שִׁמְעוֹן** הסובר שאין איסור חל על איסור, **הֵיכָא דְּנָשָׂא** האח המֵת **תחילה** את אשתו **וְאַחַר כָּךְ נָשָׂא** האח החַי את אחותה, מדוע אסורה אשת המת, הלא **בֵּינָן דְּאִיסּוּר אֲחוֹת אִשָּׁה לֹא חָיֵיל** על איסור אשת אח, אם כן **תְּתַיְּבֵם יַבּוּמֵי** – הלא יש לה להתייבם לו, שהרי איסור אשת אח הותר במקום מצות יבום. מתרצת הגמרא: **אָמַר רַב אַשִׁי**, אף שאין האיסור השני חל בפועל כל זמן שחל האיסור הראשון, מכל מקום **אִיסּוּר אֲחוֹת אִשָּׁה** אינו נעקר לגמרי מחמת איסור אשת אח שקדם לו, אלא **מִיתְלָא תְּלֵי וְקָאֵי** [–תלוי ועומד], **וְאִי פָּקַע אִיסּוּר אֵשֶׁת אָח** מחמת מצות יבום, **שׁוּב אֲתֵי אִיסּוּר אֲחוֹת אִשָּׁה וְחָיֵיל עליה. וְהֵילְכָךְ** מלכתחילה **לֹא פָּקַע** ממנה איסור אשת אח כלל, שכן לא הותר איסור אשת אח אלא ביבמה הראויה לבוא לידי יבום.

הגמרא חוזרת לדון בדברי רבי יוסי בברייתא, שחייב על יבמתו שהיא אחות אשתו שתים, משום אשת אח ומשום אחות אשה. מקשה הגמרא: **וְכי כָּבַר רַבִּי יוֹסֵי שִׁאִיפּוּר חָל עַל אִיפּוּר. וְהָא תַּנְיָא, עָבַר עֲבֵירָה שֶׁיֵּשׁ בָּהּ שְׁתֵּי מִיתוֹת** בית דין, **נִידּוֹן בַּחֲמוּרָה שבהן. רַבִּי יוֹסֵי אוֹמֵר, נִידּוֹן בְּזוֹ שֶׁהִקְדִּים הַכָּאָה עָלָיו** – בעונש האיסור שחל עליו ראשון, ואפילו שהוא קל יותר מעונש האיסור האחרון. **וְתַנְיָא, כֵּיצַד אָמַר רַבִּי יוֹסֵי נִידּוֹן בַּזּוֹ שֶׁהִקְדִּים הַכָּאָה עָלָיו**, כגון **חֲמוֹתוֹ** שהיתה אלמנה בשעה ששנא את בתה, **וְאחר כך נישאה וְנַעֲשֵׂית אֵשֶׁת אִישׁ**, הרי הוא **נִידּוֹן בִּשְׁרִיפָה** כדין הבא על **חֲמוֹתוֹ**, שכן איסור חמותו קדם לחול עליה, ואין איסור אשת איש חל על איסור חמותו. אך אם היתה בתחילה **אֵשֶׁת אִישׁ** ורק אחר כך נשא את בתה **וְנַעֲשֵׂית חֲמוֹתוֹ**, הרי הוא **נִידּוֹן בְּחֶנֶק** כדין הבא על **אֵשֶׁת אִישׁ**, ואפילו ששריפה חמורה מחנק, משום שאיסור חמותו לא חל על איסור אשת איש שקדם לו. הרי שמודה רבי יוסי שאין איסור חל על איסור, שאם לא כן היה לו לידון בשריפה החמורה יותר, ואם כן איך אמר בברייתא שהובאה לעיל שחייב עליה גם משום אשת אח וגם משום אחות אשה.

מתרצת הגמרא: **אָמַר** רַבִּי **אַבָּהוּ**, אכן סובר רבי יוסי שאין איסור חל על איסור, אלא שמודֶה רַבִּי יוֹסֵי **בְּאִיסּוּר** שני שמוֹסִיף לאסור את הדבר על אנשים נוספים שלא נאסרו באיסור הראשון, שמתוך שהוא חל לגבי אחרים הוא חל אף לגבי אותו אדם שכבר נאסר באיסור הראשון שקדם לו. לפיכך חל איסור אשת אח על איסור אחות אשה שקדם לו, שכן אשה זו נאסרה באיסור אחות אשה רק לגבי אח זה בלבד, ואילו איסור אשת אח חל גם לגבי שאר האחים.

מקשה הגמרא: **תִּינַח** [–תירוץ זה מובן] **חַיָּכָא דְּנָשָׂא** תחילה **הַחַי** את אשתו ונאסרה עליו היבמה באיסור אחות אשה, **וְאַחַר כָּךְ נָשָׂא הַמֵּת** את אחותה, **דְּמִגּוֹ דְּאִיתּוֹסָפַ** [–שמתוך שנוסף] **בה אִיסּוּר** אשת אח **לְגַבֵּי** שאר **הָאַחִים** שלא נאסרה עליהם קודם לכן כלל, **אִיתּוֹסָפַ בה אִיסּוּר** זה גם **לְגַבֵּי דִּידֵיהּ. אֶלָּא חֵיכָא דְּנָשָׂא** האח **הַמֵּת** תחילה את אשתו ונאסרה על האח החי באיסור אשת אח, **וְאַחַר כָּךְ נָשָׂא הַחַי** את אחותה, **מַאי אִיסּוּר מוֹסִיף אִיכָּא** באיסור אחות אשה, הלא אינו מוסיף לאוסרה על אנשים אחרים שלא היו אסורים בה קודם לכן, ומדוע מחייב רבי יוסי שתים אף באופן זה.

הגמרא מחזקת את קושייתה: **וְכִי תֵּימָא** לתרץ, שאיסור אחות אשה חל על איסור אשת אח **מִגּוֹ דְּאִיתְּסַר בְּכוּלְּהוּ אַחָיוֹתָא** – שמתוך שנאסר בשאר אחיות אשתו בשעה שנשא אותה לאשה נאסר אף באותה אחות שכבר נאסרה עליו קודם לכן באיסור אשת אח, הלא אי אפשר לתרץ כן, שהרי **הַאי אִיסּוּר כּוֹלֵל הוּא** ולא איסור מוסיף, שכן אינו מוסיף לאסור אשה זו עצמה על אנשים נוספים, אלא כולל עמו נשים נוספות ואוסר אותן על אותו אדם עצמו, ולא הודה רבי יוסי אלא באיסור מוסיף ולא באיסור כולל. ואם כן שוב חוזרת הקושיא למקומה, מדוע מחייב רבי יוסי שתים אף באשת אחיו שנעשתה אחות אשתו.

הגמרא מביאה תירוץ אחר על הסתירה האמורה: **אֶלָּא אָמַר רָבָא**, אכן סובר רבי יוסי שאין איסור חל על איסור כלל, ומה שאמר שחייב גם משום אחות אשתו וגם משום אשת אחיו, אין כוונתו לחייבו שתי חטאות כשהוא שוגג, אלא שאם עבר במזיד **אֲנִי עָלָיו בְּאִילּוּ עָשָׂה שְׁתַּיִם** – כאילו עבר על שתי עבירות, **וְאוּלָם אֵינוֹ חַיָּיב אֶלָּא** על עבירה **אַחַת** בלבד, זו שחלה ראשונה. **וְכֵן כִּי אֲתָא רַבִּין, אָמַר** בשם **רַבִּי יוֹחָנָן** בפירוש דברי רבי יוסי, **מַעֲלָה אֲנִי עָלָיו בְּאִילּוּ עָשָׂה שְׁתַּיִם, וְאֵינוֹ חַיָּיב אֶלָּא אַחַת.** מפרשת הגמרא: **מַאי נָפְקָא מִינָּהּ** מכך שנחשב כאילו עבר על שתי עבירות, **לְקַבְּרוּ בֵּין רְשָׁעִים גְּמוּרִים.** שכן שנינו במשנה בסנהדרין (מו.), ששני בתי קברות היו מתוקנים להרוגי בית דין, אחד לנהרגים ונחנקים שהם רשעים יותר קלים, ואחד לנסקלים ונשרפים שהם רשעים יותר גדולים. וסובר רבי יוסי, שאף הבא על אחות אשתו שהיא אשת אחיו נחשב כרשע גמור, ונקבר בבית קברות של הנסקלים והנשרפים, משום שעבר על שתי עבירות.

הגמרא מביאה מחלוקת בדין אין איסור חל על איסור: **וּבְפָלוּגְתָּא** – שיטות התנאים בדין אין איסור חל על איסור שנויות במחלוקת. **דְּאִיתְּמַר, זַיִן שִׁשִּׁישִׁ** במקדש **בְּשַׁבָּת** בעבודת קרבנות ציבור שהותרו לכהנים בשבת, **רַבִּי חִיָּיא אוֹמֵר חַיָּיב שְׁתַּיִם** – הרי הוא עובר על שני איסורים, גם על איסור זרות וגם על איסור מלאכה בשבת. **בַּר קַפָּרָא אוֹמֵר, אֵין חַיָּיב אֶלָּא אַחַת** – אינו עובר אלא על איסור זרות בלבד. **קָפֵץ רַבִּי חִיָּיא וְנִשְׁבַּע, הָעֲבוֹדָה, כָּךְ שָׁמַעְתִּי מֵרַבִּי** [–רבינו הקדוש] שחייב **שְׁתַּיִם. קָפֵץ בַּר קַפָּרָא וְנִשְׁבַּע, הָעֲבוֹדָה, כָּךְ שָׁמַעְתִּי מֵרַבִּי שחייב אַחַת. הִתְחִיל רַבִּי חִיָּיא** לָדוּן בדבר ואמר, הלא מלאכת **שַׁבָּת לַכֹּל נָאֶמְרָה**, בין לכהנים ובין לזרים, **וּכְשֶׁהוּתְּרָה בַּמִּקְדָּשׁ** בקרבנות ציבור, **אֲצָל כֹּהֲנִים** הראויים לעבודה **הוּתְּרָה**, ורק **לְכֹהֲנִים הוּתְּרָה וְלֹא לְזָרִים** שאינם ראויים לעבודה. לפיכך זר שעבד במקדש בשבת **יֵשׁ כָּאן** בעבודתו גם **מְשׁוּם** איסור **זָרוּת, וְיֵשׁ כָּאן** גם **מְשׁוּם** איסור חילול **שַׁבָּת. הִתְחִיל בַּר קַפָּרָא** לָדוּן בדבר ואמר, אכן מלאכת **שַׁבָּת לַכֹּל נָאֶמְרָה**, ואולם **כְּשֶׁהוּתְּרָה בַּמִּקְדָּשׁ** בקרבנות ציבור **הוּתְּרָה** גם לזרים. לפיכך זר שעבד במקדש בשבת, **אֵין כָּאן אֶלָּא** משום איסור **זָרוּת**, ולא משום איסור שבת.

ועוד נחלקו רבי חייא ובר קפרא: קרבנות ציבור קרבים בטומאה בזמן שרוב הציבור טמאים. **וּבָעֵל מוּם שֶׁשִּׁמֵּשׁ בהם בְּטוּמְאָה** – בשעה שהיה טמא בטומאת הגוף, **רַבִּי חִיָּיא אוֹמֵר, חַיָּיב שְׁתַּיִם** – הרי הוא עובר בשני איסורים, גם על איסור בעל מום בעבודה, וגם על איסור עבודה בטומאה. **בַּר קַפָּרָא אוֹמֵר אֵין חַיָּיב אֶלָּא אַחַת** – לא עבר אלא על איסור בעל מום בלבד. **קָפֵץ רַבִּי חִיָּיא וְנִשְׁבַּע, הָעֲבוֹדָה, כָּךְ שָׁמַעְתִּי מֵרַבִּי** שחייב **שְׁתַּיִם. קָפֵץ בַּר קַפָּרָא וְנִשְׁבַּע, הָעֲבוֹדָה, כָּךְ שָׁמַעְתִּי מֵרַבִּי** שאינו חייב אלא **אַחַת. הִתְחִיל רַבִּי חִיָּיא** לָדוּן, עבודה **בְּטוּמְאָה לַכֹּל נָאֶמְרָה**, בין לכהנים תמימים ובין לכהנים בעלי מום, **וּכְשֶׁהוּתְּרָה בַּמִּקְדָּשׁ** בקרבנות ציבור, **אֲצָל כֹּהֲנִים תְּמִימִים** הראויים לעבודה **הוּתְּרָה**, ודווקא **לְכֹהֲנִים תְּמִימִים הוּתְּרָה, וְלֹא לְבַעֲלֵי מוּמִין** הפסולים לעבודה. לפיכך בעל מום ששימש בטומאה **יֵשׁ כָּאן** בעבודתו גם **מְשׁוּם** איסור **בַּעֲלֵי מוּמִין, וְיֵשׁ כָּאן** גם **מְשׁוּם** איסור **טוּמְאָה. הִתְחִיל בַּר קַפָּרָא** לָדוּן, **לַכֹּל נָאֶמְרָה**, בין לתמימים ובין לבעלי מומים, **וּכְשֶׁהוּתְּרָה בַּמִּקְדָּשׁ** בציבור **הוּתְּרָה** לגמרי. לפיכך כהן בעל מום ששימש בטומאה **אֵין כָּאן אֶלָּא מְשׁוּם** איסור **בַּעַל מוּם**, ולא משום איסור טומאה.

עוד נחלקו רבי חייא ובר קפרא: חטאת העוף נמלקת בציפורן מן העורף, ואף שבחולין עוף שנמלק נעשה נבילה, בקדשים התירה התורה את המליקה לאכילת הכהנים. **וְזָר שֶׁאָכַל מְלִיקָה, רַבִּי חִיָּיא אוֹמֵר, חַיָּיב שְׁתַּיִם**, גם משום איסור אכילת זר מקדשי קדשים, וגם משום איסור אכילת נבילה. **בַּר קַפָּרָא אוֹמֵר, אֵין חַיָּיב אֶלָּא אַחַת**, משום איסור זרות בלבד. **קָפֵץ רַבִּי חִיָּיא וְנִשְׁבַּע, הָעֲבוֹדָה, כָּךְ שָׁמַעְתִּי מֵרַבִּי שחייב שְׁתַּיִם. קָפֵץ בַּר קַפָּרָא וְנִשְׁבַּע, הָעֲבוֹדָה, כָּךְ שָׁמַעְתִּי מֵרַבִּי שחייב אַחַת בלבד. הִתְחִיל רַבִּי חִיָּיא לָדוּן, נְבֵלָה לַכֹּל נָאֶמְרָה**, בין לכהנים ובין לזרים, **וּכְשֶׁהוּתְּרָה** בחטאת העוף באכילה **בַּמִּקְדָּשׁ, אֲצָל כֹּהֲנִים** המותרים באכילת קדשי קדשים **הוּתְּרָה**, ודווקא **לְכֹהֲנִים הוּתְּרָה, וְלֹא לְזָרִים** האסורים באכילתם. לפיכך **יֵשׁ כָּאן** בזר האוכל חטאת העוף גם **מְשׁוּם** איסור **זָרוּת, וְיֵשׁ כָּאן** גם **מְשׁוּם** איסור אכילת **מְלִיקָה** שהיא נבילה. **הִתְחִיל בַּר קַפָּרָא** לָדוּן, **נְבֵלָה לַכֹּל נָאֶמְרָה, וּכְשֶׁהוּתְּרָה בַּמִּקְדָּשׁ** בחטאת העוף **הוּתְּרָה** אף לזרים. לפיכך בזר האוכלה **אֵין כָּאן אֶלָּא מְשׁוּם** איסור **זָרוּת**, ולא משום איסור נבילה.